

com cada setembre...

torna la carrera d'obstacles!

taxes
2005-06

taxes
2006-07

taxes
2007-08

taxes
2008-09

+5'2%

Un any més, les taxes universitàries pugen molt per sobre de l'IPC (+5'2%)

Política Universitària / p. 4-7

- UPiC
per Joan M. Miró
- Llibre Blanc... de la Universitat de Catalunya?

Estudiantil / p. 8 i 9

- El 68, alternatives possibles
per Jordi Mir

Societat i cultura / p. 10 i 11

- Les dones en el mercat de treball a Catalunya
- Debían Women
- La crítica: 'Promet-me'

Internacional / p. 12

- ACEU

Ecologia / p. 13

- Transgènics

L'entrevista / p. 14 i 15

- Allende

AEP

ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS
PROGRESSISTES

de facu en facu

UB | Menjadors universitaris: i'm lobbin' it

Comença un nou curs i les novetats es presenten a poc a poc. Al Campus Diagonal o Zona Universitària en tenim cada any. El darrer inici de curs aquesta mateixa secció també parlava de novetats, en aquell cas es tractava de la carpa Movistar. Aquest any hem de parlar dels Menjadors Universitaris.

Aquests representen l'únic servei que permet als estudiants dinar a preus assequibles de tot el sistema universitari de Catalunya. Fins el curs passat aquests menjadors estaven gestionats per la pròpia UB, oferien el servei a un gran nombre d'alumnes, professors i PAS, alhora que constituïa l'únic espai de tot el Campus on gent de diferents facultats convergien i convienien.

A partir d'aquest curs els menjadors s'externalitzen, les cuines deixaran d'exercir la seva funció i es portarà el menjar de catering amb repercussions en

la qualitat del menjar i els problemes que comporta per els treballadors que ofereixen aquest servei.

Ja fa uns quants anys se sentia a parlar de l'enderrocament dels Menjadors Universitaris. Finalment, i després de reivindicacions per part dels estudiants, es va acordar no enderrocar els menjadors fins que els propers no estiguessin construïts.

Però amb l'aprovació dels pressupostos del 2008, que va tenir lloc al maig s'informa que es procedirà a externalitzar els Menjadors universitaris per reduir les despeses que aquests generen a la UB.

Un cop més ens trobem davant una nova externalització dels serveis universitaris, solució recurrent a tots els problemes econòmics amb els que les universitats topen. Ningú demana més finançament, simplement ens dediquem a reduir costos i augmentar els ingressos de mans privades, ja sigui augmentant les taxes un punt per sobre de l'IPC, decisió presa per la Generalitat, o acceptant xantatges de multinacionals de les Telecomunicacions per instal·lar el seu complex de captació de clients.

Aquest nou curs els menjadors universitaris lluiran un nou logotip, **i'm lobbin' it!**

Albert Fajula
Física i Química - UB

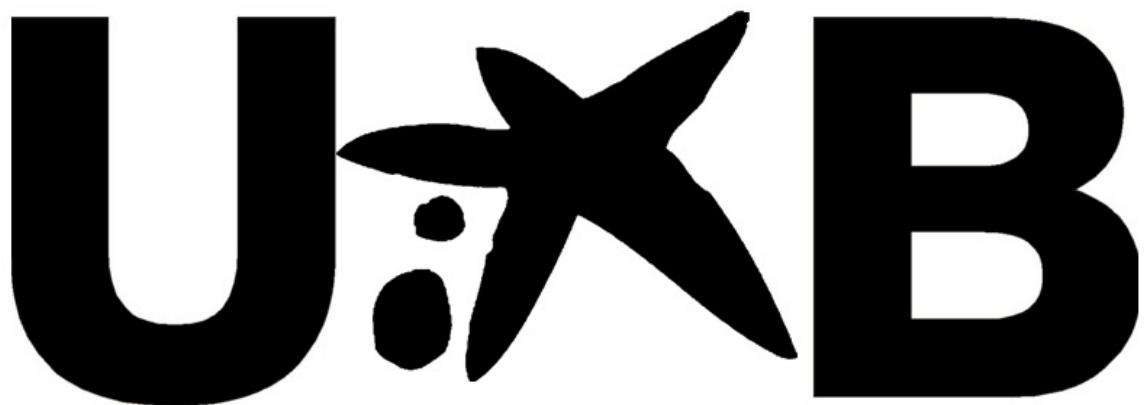
UAB | A la UAB, mulla't!

Aquest any comença amb un esdeveniment sorprenent: la dimissió del fins ara rector Lluís Ferrer. Tanmateix, les coses no canviaran massa pel que respecta al moviment estudiantil.

Cada facultat consta d'una assemblea d'estudiants a la qual totes aquelles persones interessades en el funcionament de la universitat i en els continguts que s'hi imparteixen poden assistir per donar la seva opinió i trobar altra gent amb qui organitzar-se per aconseguir els seus objectius.

Així mateix, en tots els òrgans de decisió de la universitat (la Junta de Facultat, el Claustre i l'Equip de Govern) els estudiants tenim uns representants que normalment s'escullen cada dos anys; aquest curs justament començarà amb eleccions del Claustre, on un terç dels participants són estudiants.

Per aquesta raó és molt important la participació activa per part de totes nosaltres a les eleccions, ja que aquelles persones que surten escollides són les que defen-

saran els nostres interessos durant els propers dos anys.

A més, els afers que tenen més estreta relació amb cada facultat són tractats per la Junta, i en aquest cas també és fonamental la participació estudiantil per no caure en el desinterès o l'apatia, que tant ens han desfavorit molt sovint.

El moviment estudiantil, però, no acaba ni molt menys aquí. A part dels òrgans oficials de la universitat i de les assemblees de facultat, hi ha moltes altres formes d'organització en funció dels objectius que es persegueixin: així, a la Universitat Autònoma de Barcelona existeixen

molts col·lectius, associacions i sindicats que poden complir funcions molt diverses. Aquest és el cas de l'AEP-Associació d'Estudiants Progressistes, un sindicat d'estudiants que entén la universitat no només com un lloc per aprendre una professió, sinó per mantenir un diàleg constant amb la societat i fomentar l'esperit crític de les persones.

Si creus en una universitat pública, laica, no-sexista i de qualitat, no dubtis en contactar amb nosaltres!

Laura Pérez
Psicologia - UAB

UPC | Més democràcia i transparència!

Q Comença un nou curs acadèmic a la EUETIB i, com cada any, comencen també nous reptes pels estudiants que defensem la universitat pública, democràtica i de qualitat.

Aquest any, tornem amb una notícia sorprenent: les eleccions de director/a. Com a centre adscrit a la UPC, la EUETIB posseeix una normativa específica en la qual no hi constava un mecanisme d'elecció del director de la escola. Aquest fet, ha provocat que durant els últims 10 anys no hi hagin hagut eleccions a director/a de la escola.

A més, l'actual director no fou escollit mitjançant un procediment democràtic, sinó que fou designat tal i com obliga la llei als centres adscrits que no son capaços d'escollir internament al seu director. Gràcies a una plataforma de professors anomenada "plataforma per la democratització de la EUETIB", la junta d'escola va aprovar una modificació del reglament mitjançant la qual, la junta d'escola (com a òrgan més representatiu de la comunitat acadèmica) es dotarà d'un sistema per escollir el nou director/a de l'escola. Una vegada escollit, es proposarà el candidat o candidata al consell de govern del consorci. En cas de ser ratificat, el consell de govern del consorci presentarà aquest

candidat o candidata al rector de la UPC per a que faci el nomenament oficial. El calendari oficial es farà públic a principis de quadrimestre.

És de vital importància que els alumnes participin en aquest procés electoral, ja que es una cita històrica per la escola i nosaltres representarem el 24 % dels vots. És també imprescindible que hi hagi un debat previ entre els alumnes sobre les qüestions que creiem que hauria de tractar qui sortís escollit i sobre els diferents candidats o candidates i els respectius programes.

Un altre dels assumptes clau és la XVI setmana cultural. Cal destacar que l'any passat hi va haver problemes greus pel que fa la organització de la setmana cultural que, fins ara, ha estat un dels pocs espais de participació dels i les estudiants de la nostre escola. Val a dir que la culpa no ha estat únicament dels qui l'han organitzat. La escola no va incloure dins del calendari acadèmic la setmana cultural expropiant així un espai imprescindible per la nostre escola i, sobre tot, per tots i totes aquells i aquelles qui hi estudiem. Els resultats de la mala gestió i organització de les activitats ja són ben coneguts: activitats programades sense aula assignada, activitats anul·lades, baixa participació, etc.

Cal que tots els alumnes amb disposició i ganes de treballar per fer respectar els nostres espais ens unim i organitzem per exigir que la setmana cultural consti en el calendari acadèmic, ja que sense un període raonable d'antelació és impossible que es pugui organitzar una setmana cultural amb cara i ulls. A més, cal buscar noves vies de participació dels estudiants en la fase de preparació de la setmana cultural per garantir que aquesta es converteix en un vertader espai de l'alumnat i assegurar una alta participació en les diferents activitats.

És necessari que aquests nous reptes i els problemes endèmics de la nostre escola siguin abordats de manera col·lectiva amb una ampla participació de l'alumnat. Per això, des de l'AEP lluitarem per la creació d'una assemblea de facultat oberta al conjunt de estudiants com a espai de trobada amb l'objectiu de poder resoldre els problemes diaris dels alumnes, debatre sobre les qüestions que ens afecten (nous plans d'estudis, setmana cultural, etc) i fer sentir la veu dels estudiants dins i fora de la escola.

Albert Ferrer
EUETIB - UPC

UPF | Un any amb molta activitat

Q El curs 2007-2008 ha estat un curs amb molta activitat de l'AEP a la Pompeu. Per començar, cal parlar de les eleccions al claustre de la universitat, on l'AEP va créixer de 4 a 9 claustrals i va posicionar-se com la segona força en vots i representants. El mateix claustre va rebre fins a 6 mocions amb la firma de l'AEP, les quals responien als punts que aquesta formació tenia en el seu programa electoral.

Per altra banda, l'AEP-Pompeu ha col·laborat constantment amb l'Assemblea d'Estudiants i ha participat d'esdeveniments com la Festa de la Solidaritat.

De portes enfora, la formació ha participat activament en les manifestacions

estudiantils en contra de la reforma universitària i adaptació a l'EEES del 16 de novembre, la qual va finalitzar al Campus de Ciutadella, i del 6 de març, ambdues organitzades per la PMDUP. Per últim, l'AEP, juntament amb la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya (UPEC), va convidar el professor Arcadi Oliveres a realitzar una xerrada sobre empreses que participen a la guerra.

Aquest mateix tema, el de les empreses que participen a les causes bèl·liques i també d'alguna o altra manera a la Pompeu, preocupa l'AEP-UPF, especialment ara que s'inaugura el capdavanter Campus de Comunicació al 22@ de Barcelona, amb unes costoses obres de rehabilitació i adequació. L'aplicació del nou EEES és un altre dels eixos del nou curs a la UPF,

que ja impartirà 6 de les 17 titulacions en condició de grau, entre elles, la nova titulació de Medicina. La implantació dels nous graus ha suposat mesures provisionals i improvisacions per les que els alumnes de grau han estat els grans perjudicats i ignorats.

L'AEP-UPF, doncs, vol treballar amb tots aquells i aquelles estudiants de la Pompeu que són sensibles a aquestes problemàtiques i altres de paral·leles i està oberta a tothom que hi vulgui col·laborar.

Aleix Porta
Ciutadella - UPF

Que desperti secundària!

Cal impulsar el moviment de secundària i canviar-ne la imatge

“L'alumnat de secundària no es mobilitza ni ho farà perquè no els interessa”.

Aquesta és una frase que escoltem moltes vegades ja sigui per part del professorat com d'alumnes frustrats. És possible que en moltes ocasions tinguin raó però, donen recursos als alumnes de secundària per fer-se escoltar?

Realment, és difícil mobilitzar a nois i noies de 12 a 18 anys, perquè és una edat difícil, tenim altres coses al cap, veiem el nostre futur molt llunyà (encara que en realitat està aquí mateix)... Tot i això, sempre hi ha qui sí que és conscient de tot allò que l'envolta i que intenta fer-ho veure als seus companys i companyes.

Per altra banda, és veritat que aquestes persones som una minoria -hem de ser realistes- però això podria canviar d'una manera molt senzilla: donant més facilitats al moviment estudiantil.

Si ens hi fixem una mica, són pocs els centres que donen l'oportunitat de que els alumnes expressin la seva opinió, tan sigui qualsevol queixa puntual del centre com en temes d'abast general.

Un exemple molt clar és el de la passada vaga amb motiu de la LEC, en la qual, molts instituts no hi van voler participar i no donaven opció als alumnes de poder assistir a la manifestació o bé dir la seva. A més a més, tampoc van informar als alumnes “menys interessats” sobre el perquè de la vaga, el que representava o les repercussions que podia tenir.

No és cert que als alumnes de secundària no els interessi mobilitzar-se, el que passa és que no són prou conscients dels greus conflictes que ens envolten com: l'estat de l'educació als centres públics (la dis-

criminació respecte dels centres concertats, la massificació a les aules, la forta concentració d'immigrants...) i també de les condicions en altres centres com ara els concertats o els privats on, per exemple, no sempre es respecta la laïcitat en l'entorn educatiu.

L'educació s'està privatitzant cada dia més perquè els centres públics no reben les inversions adequades i l'alumnat que hi estudiem no tenim les mateixes oportunitats respecte dels que ho fan en centres concertats.

No hem de deixar que aconseguixin privatitzar l'educació perquè, igual que la sanitat és un dels drets bàsics fonamentals i ha de ser universal i gratuïta perquè tothom pugui accedir-hi en igualtat d'oportunitats.

L'única manera d'aconseguir que s'escolti la nostra veu és organitzant-nos i lluitant per exigir els nostres drets.

El moviment estudiantil de secundària no vol ser un mitjà per organitzar vagues i crear conflictes -com molta gent es pensa- sinó que l'objectiu principal és aconseguir informar i advertir als alumnes de quin és l'estat educatiu actual, incidir en la política educativa i, si fa falta, organitzar vagues i manifestacions per defensar un ensenyament públic i laic. Només reclamem el que és just.

Certament, a l'ESO utilitzar el terme vaga és conflictiu perquè, tot i que els alumnes puguem tenir una idea clara sobre els motius pels quals s'organitza, el centre es fa responsable de nosaltres perquè som menors d'edat. El que hem d'evitar és que aquesta por a les vagues impedeixi que se'ns informi adequadament del que passa al món educatiu!

Fonamentalment, el moviment estudiantil ha de ser un mitjà pel qual els alumnes expressem els nostres dubtes i queixes mitjançant debats que podrien ser organitzats periòdicament en hores de tutoria, amb la qual cosa es resoldria l'etern problema d'espai-temps. També seria molt interessant promoure trobades per relacionar-nos amb companys/es d'altres centres i parlar dels temes comuns que ens afecten.

Altrament, no ens hem de conformar amb això! Hem d'aconseguir fer-nos escoltar als centres organitzant-nos en associacions, parlant amb la direcció de cada centre i demanar que es facin xerrades sobre els temes que ens interessen i ens desperten

la curiositat com la violència de gènere, l'ecologia i el medi ambient, els problemes de drogues, el sexe, els projectes pel centre, les activitats del barri...

No hem de deixar que la gent pensi i digui que a tots els adolescents no ens importa les coses del nostre voltant!

Tenim dret a organitzar-nos, a ser escoltats, a queixar-nos i a manifestar-nos quan sigui necessari.

Així que no esperis més!

Segur que no estàs sol/a! Organitza't al teu centre, contacta amb altres companys i reclama els teus drets!

Què opina secundària de la LEC?

La Llei d'Educació de Catalunya (LEC) ha estat molt comentada durant tot aquest temps i ha rebut tant crítiques i retrets com afalagaments. Però realment, quines són les seves característiques?

La LEC és una llei que vol aplicar el govern per millorar l'educació catalana. A primera vista, pot tenir un bon aspecte, atractiu, però no hem d'acceptar-la per una primera impressió, hem de saber què ens pot aportar.

Realment beneficia a la majoria d'estudiants o és una altra forma de treure beneficis a costa de l'educació pública?

Tot i que ja ha estat modificada varies vegades i, malgrat les protestes realitzades pels diversos sectors de la societat (incloent la desvinculació del projecte dels propis socis de govern), la LEC segueix tenint moltes carències i deficiències per a poder ser aplicada; per exemple:

> La segregació escolar i la desigualtat entre alumnes segueix essent un greu problema als centres públics, permetent així que els alumnes que estudien en centres no-públics és a dir, concertats o privats, tinguin més oportunitats que la resta.

> La mala estructuració del finançament i la seva insuficiència per les necessitats educatives mínimes dels centres públics.

> El clar retrocés en quan als drets de participació de l'alumnat eliminant el decret de drets i deures dels estudiants.

Una llei no és bona quan només es preocupa per temes d'importància secundària i deixa a un racó els problemes vitals. No es tracta d'emascarar els veritables problemes mitjançant petits canvis que semblen molt melosos llegits al paper però que després, potser són difícils de dur a terme.

És per això que diem NO a la LEC, perquè una llei ha de preocupar-se de solucionar els problemes reals i vigents. Perquè ha de garantir que l'educació pública tingui tants recursos com qualsevol altra. Perquè tot i que el govern l'apliqui, nosaltres en serem els afectats i tenim el dret i el deure a opinar i, si cal a queixar-nos perquè la millorin.

Editorial

Com cada any, els i les estudiants de la universitat comencem un nou curs acadèmic que novament es presenta ple de reptes i necessàries reivindicacions. El primer de tots, amb el que ens trobem temps abans de començar les classes, són les matriculacions amb les seves corresponents taxes. Any rere any, les taxes universitàries augmenten (fins un 5'2 per cent respecte les taxes del darrer curs) injustificablement esdevenint un reforç subtil pel finançament de l'ensenyament i una despesa exagerada per a les nostres butxaques. L'increment de les taxes, que té com a conseqüència més visible una limitació i reducció de l'accés a l'ensenyament públic, reflecteix d'una altra manera el que tots i totes sabem des de ja fa temps: la universitat pública requereix d'un finançament quantios que el govern no està disposat a aportar.

Així doncs, si es fan paleses les mancances pel que fa al finançament universitari per part de l'estat només ens queda preguntar, altra vegada, com pensen mantenir els estudis universitaris públics. La resposta és senzilla, simple, contundent i rau, per la gràcia del capital, en la paraula públic i en les múltiples formes amb que les empreses i l'economia de mercat poden envair l'espai universitari. Des dels serveis externalitzats que encareixen la vida estudiantil fins a límits insospitats (quan una fotocòpia va començar a pagar-se a 0'9 cèntims d'euro i un menú bàsic va arribar als set per a un o una estudiant?) passant pels espais públics que cedeixen els rectors de les universitats a empreses multinacionals (la carpa Movistar ens ofereix gratuïtament ombra i poca cosa més i, a canvi, ens roba un espai sobre el que tots i totes hauríem de poder decidir, com a mínim, l'ús) i rematant la jugada amb la mercantilització de l'ensenyament a través d'un vademècum difós, conegut amb nom de salsa, que cada país adapta i que reuneix el bo i millor de l'esperit neoliberal.

Totes aquestes propostes, emmarcades en un context socioeconòmic de sobres conegut, queden arraulides sota reflexions i decisions unilaterals de rectors i presidents de Consells Socials universitaris

en un document únic: el llibre Blanc, ben redactat i impecablement editat per Caixa Catalunya i Banco Santander, són poques les veus i posicions que en ell tenen presència com, per exemple, les de la gran majoria de la comunitat universitària.

Assenyalar les relacions, excessivament estretes, servicials, vinculants i complaents, entre les entitats financeres i els poders universitaris no és altra cosa que posar de manifest el rumb que està prenent la universitat pública, sacsejada en els seus últims pilars (gratuitat, universalitat en l'accés, de qualitat i laica) i coaccionada, mitjançant el finançament i el bon govern, per tal d'esdevenir un espai públic controlat per un reduït grup de persones que de la seva visió, malauradament errada, en fan una realitat indesitjable per la majoria, que no gaudim dels seus sous i encara menys del seu punt de vista.

A més a més, per acompanyar a les universitats en aquest trasbals (de pública a privada, d'interessos col·lectius i intel·lectuals a interessos individuals i econòmics), la Conselleria d'Educació ha elaborat, altra vegada en *petit comité*, l'avantprojecte de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) que no eradica els problemes estructurals de finançament i docència de l'educació prèvia a la universitat ni afavoreix la disminució de les diferències entre alumnes de centres públics i alumnes de centres concertats i privats.

Davant dels canvis que està patint la universitat pública (i els que encara estan per venir entre d'altres, la reforma de la LUC), els i les estudiants de la universitat hem d'afrontar que nosaltres tenim un paper decisiu en la comunitat universitària i que som necessaris per garantir que la universitat pública es transformi en un espai progressista on el coneixement rebut no sigui proporcional al necessari per a realitzar una determinada tasca, sinó que esdevingui l'element prioritari de formació i enriquiment, tant personal com col·lectiu.

el Queixal
la revista que fa mal

Illa època, núm. 47
Setembre 2008

elqueixal@aep.cat

Edita

AEP
Associació d'Estudiants
Progressistes

c/ Riera d'Escuder 47, baixos
08028 Barcelona

Tel: 93 491 42 02
Fax: 93 491 26 93
a/e: aep@aep.cat

<http://www.aep.cat>

Direcció

Anna Del Pino

Consell de Redacció

Àngels Altés
Lucía Bretos
Èdgar Castellarnau
Albert Claret
Albert Fajula
Albert Ferrer
Joan Gil
Àlvaro Martínez
Daniel Mourenza
Ritxi Naval
Miquel Robles
Marina Rodríguez
Anna Villanueva

Disseny i maquetació

Anna del Pino

Impressió

Rotimpres

el Queixal expressa l'opinió mitjançant l'editorial. Els articles signats són opinions i responsabilitat dels seus autors i autores. D.L.B. 37713-91 Tot el material publicat es pot reproduir sense cap restricció, si no es fa amb finalitats comercials

el Queixal rep subvenció de Vicerectorat d'Estudiants (UB) Secretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya

Amb el suport de

el Queixal es publica gràcies a l'esforç de la militància de l'AEP

Adhesió i informació

Nom

Telèfon

Adreça

Població

Codi postal

Correu-e

Centre d'estudis i curs

Voldria

- Rebre informació
 Col·laborar amb l'AEP
 Col·laborar amb el Queixal

c/ Riera d'Escuder 47, baixos
08028 Barcelona
aep@aep.cat

AEP

Una altra campanya de desprestigi

El Círculo de Empresarios interfireix en l'autonomia de la Universitat Pública

Q Tot i que el març de l'any passat es va aprovar la reforma de la LOU, per cert després d'un debat ben pobre, pocs mesos després es va desfermar una campanya que pretén canviar radicalment la universitat pública, convertint el coneixement en una mercaderia més.

Una campanya d'aquesta volada s'havia de complementar amb una de desprestigi de la universitat pública, postulant, sense gaires raonaments, que la situació actual és un desastre i, a la vegada, aprofitar l'enrenou de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (Bolonya) fent-ne interpretacions esbiaixades o, senzillament, inventant-se'n el contingut. A més, els hi ha anat molt bé que des de la pròpia universitat i per persones amb responsabilitats de govern, s'emetessin opinions en la mateixa línia. Així ho han fet alguns alta càrrecs de la Conselleria, rectors i rectores i presidents de Consell Social.

I en que consisteix aquesta campanya?, quins són els seus continguts? Fonamentalment es poden agrupar en tres tesis.

La primera, defensa que les persones formades a la universitat no són prou útils a les empreses i amb això justifiquen la proposta de poder intervenir en els dissenys dels plans d'estudis i, fins i tot, en l'activitat docent. El que no sigui d'aplicació immediata en el món laboral ha de desaparèixer.

L'estudiantat universitari és excessivament nombrós, està sobreeducat i els titulats després de la seva entrada en el món laboral estan frustrats per la inutilitat

dels seus coneixements i per les baixes remuneracions.

La segona es refereix als preus de la matrícula, excessivament baixos pels rics i alts pels pobres. Paradoxalment, la solució que proposen consisteix en ajustar els preus al costos totals que estimen en 5500 € per any.

I per acabar, afirmen que el govern de les universitats públiques és assembleari, la qual cosa condueix al desgavell econòmic i organitzatiu. Proposen que el govern (ells en diuen gestió) l'exerceixi el Consell Social, actuant com el Consell d'Administració d'una empresa, definint les polítiques i nomenant a la rectora o al rector que té la responsabilitat d'aplicar-les i de retre comptes davant seu i no de la comunitat universitària.

Tot un programa que s'explicita amb tot detall i sense gaires embuts en el document "Una Universidad al servicio de la sociedad", publicat pel Círculo de Empresarios, en el que entre moltes altres coses s'afirma "No se trata de insertar la Universidad en el marco del Estado del Bienestar, tendencia que de alguna forma ha estado en nuestra historia reciente; sino de integrar la Universidad de manera mas decidida en el tejido económico y productivo [...]". Es pot dir més fort però no més clar.

I ara ve la pregunta de sempre: què cal fer?

Indiscutiblement, replicar aquestes tesis, afirmant que no ens podem omplir la boca de la societat del coneixement i,

a la vegada, defensar un ensenyament universitari de curta volada i d'utilitat immediata. Que la formació universitària ha de capacitar per una gran varietat de funcions que necessita la societat, molt més ampla, rica i diversa que la societat anònima, que permeti l'actualització de coneixements al llarg de la vida.

Cal insistir en que el govern de la universitat pública no és, ni de bon tros, assembleari. Ans al contrari, està fortament regulat per la legislació i pels Consells Socials que tenen competència sobre els pressupostos i les plantilles. I defensar que la universitat no es pot governar com una empresa que treballa sempre per obtenir el màxim benefici.

A més, cal argumentar que l'augment dels preus de la matrícula que es proposa portarà a la desaparició de la universitat de les persones amb poques possibilitats econòmiques.

Però, sobretot, la resposta ha de fugir del cofoisme. Moltes de les crítiques que es fan des de fora i des de dins de la universitat són raonables i hem d'estar disposats a emprendre reformes importants que sorgeixin de la pròpia universitat, del govern i de la societat que ens acull. La universitat és molt capaç d'innovar com ho ha demostrat tantes i tantes vegades avançant-se a la legislació, fins i tot en les èpoques més fosques de la dictadura franquista.

A més, cal que els que ens oposem amb fermesa a la mercantilització de la universitat pública, no culpem de tot a allò que, de forma imprecisa, s'anomena "Bolonya". Si caiem en aquest parany, podem acabar fent el joc a l'adversari. Les declaracions sobre l'ensenyament universitari que han fet els governs europeus no parlen del govern de les universitat, dels preus de les matrícules, o de posar la universitat al servei de les empreses.

Hem d'analitzar, criticar, i intervenir en el procés de renovació dels estudis però no barrejar-ho evitant donar arguments als qui defensen tesis que portarien, ben segur, a la desfeta del bo i millor de la universitat pública.

..., què és la UpiC?

Què és UpiC?

UpiC és una associació i un fòrum de debat dins l'àmbit de la UPC, accessible a tots els membres del personal docent i investigador i d'administració i serveis.

Quins objectius té?

Promoure la reflexió, el debat i la intervenció sobre la política universitària en una línia de millora de la qualitat del sistema universitari públic de Catalunya en general, i de la UPC en particular.

Quines activitats fa?

Publica aquest web recullint opinions d'actualitat universitària. Organitza jornades, conferències i taules rodones per debatre temes d'interès. Participa activament als òrgans de representació i de gestió de la UPC, presentant candidatures i mocions.

Quin funcionament té?

El Plenari de l'associació UpiC, que agrupa a totes les persones associades, es reuneix periòdicament per debatre temes d'interès, establir línies d'actuació, etc. Així mateix, el Plenari elegix una Comissió Permanent, que té la responsabilitat de coordinar les activitats, publicar el butlletí i gestionar l'associació. Actualment, la Comissió Permanent té la composició següent: Xavier Alvarez del Castillo, Pablo Buenestado Caballero, Albert Corominas Subias (president), Sergi Fillet Castellà, Enric Fossas Colet, Eusebi Jarauta Bragulat (tresorer), Antoni Ras Sabidó (coordinador del butlletí), Vera Sacristán Adinolfi (secretària). Quan convé, es constitueixen comissions específiques per impulsar temes concrets, en les quals participen les persones associades que ho desitgen.

El Llibre Blanc

... de la Universitat de Catalunya?

Q Ens trobem en un context en que la reforma europea de l'ensenyament superior, el famós Procés de Bolonya, aplicat de dalt a baix a cop de lleis amb terminis i costos inassumibles, ha degenerat en una guerra de posicions entre els dos principals artífexs, govern i rectors. Aquests últims, en un moment en que la participació de la comunitat universitària passa per un moment baix i el Claustre com a espai de debat i poder democràtic és un record del segle XX, gestionen les institucions de forma vertical. Tenint en compte la influència del sistema universitari català té en la resta de l'estat, exemplificat recentment amb el nomenament de l'ex-rector de la UB Màrius Rubiralta com a Secretari d'Estat d'Universitats, l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP), formada pels rectors i presidents dels Consells Socials, es perfila com un actor clau dins d'aquest joc.

Per això s'entén l'expectació que rodejava la redacció del "Llibre Blanc de la Universitat de Catalunya", signat per l'ACUP i presentat oficialment el passat 12 de juny sota la benedicció de consellers, ministres i presidents; edició de Caixa Catalunya i Banco Santander.

Què és i què no és el Llibre? Primer de tot, no és un avantprojecte de la futura Llei d'Universitats de Catalunya (LUC). Més aviat al contrari, seguint l'estela de la LOU i Bolonya, la comunicació entre l'administració i la comunitat universitària brilla per la seva absència, i com que el que finalment aprova les lleis és el Parlament, el Llibre de l'ACUP té estatus consultiu, però mai vinculant.

Tampoc no és un manifest emanat del si de la universitat. L'ACUP, en estar conformada solament pels rectors i els presidents dels Consells Socials, estrictament no representa el sentir de tota la comunitat universitària, doncs, per una banda, l'elecció dels rectors depèn poc dels estudiants i PAS, i quasi exclusivament del professorat; i per l'altra, com dèiem, la manca de democràcia i efectivitat dels canals de participació a les universitats, denunciada en recents informes i estudis com el del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya el 2001 o els de les Jornades sobre Participació Estudiantil el 2005, està començant a aixecar algunes crítiques fins i tot des de sectors del professorat, a mida que la concentració del

poder de decisió no només exclou als i les estudiants, i els problemes estructurals s'estenen a la resta de sectors.

Però aquest divorci entre el Llibre i la veu dels diferents sectors de la comunitat universitària no es va manifestar fins les fases finals de la seva creació.

En un inici, el text havia de reflectir d'una manera fidel, després d'un ampli debat, les inquietuds i propostes de la pluralitat dels qui participem a les universitats com a veu ferma en un moment de confusió i canvi. Ja el passat novembre de 2007, després de la tancada estudiantil a les Facultats de Geografia i Història de la UB, en un intent de calmar als estudiants, la presidenta de l'ACUP i rectora de la Universitat de Girona Anna Maria Geli va prometre a la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública (màxima aglutinadora del moviment estudiantil) la participació en el procés de redacció del Llibre Blanc. En la mateixa línia, en els claustres els rectors repetien que la redacció seria oberta i participativa a la comunitat universitària, amb una consulta pública prèvia a la redacció.

La sorpresa va ser majúscula quan des de l'ACUP es va explicar que s'havia decidit donar un gir de 180° al projecte: l'ACUP havia decidit prendre la iniciativa i redactar un text a la seva mida, escrivint el Llibre primer i deixant el debat, o com ho anuncien, la «consulta», per després.

D'aquesta manera, ens trobem amb que els membres de la comunitat universitària, enlloc de ser consultats en un procés participatiu, acabem relegats a la possibilitat d'emetre esmenes al text dels nostres rectors, que seran escoltades o no segons la bona disposició del l'ACUP. D'entrada, però, i sense conèixer encara quin serà el mètode de debat a la comunitat universitària, el fet que anunciïn que el mitjà per recollir les esmenes i inquietuds serà una adreça de correu electrònic no infon confiança...

Els i les estudiants, així com el professorat i altres treballadors i treballadores de la universitat, hem de construir la nostra proposta, que ha d'emanar democràticament del consens i del debat de tota la comunitat. I de propostes no en falten. Ja fa temps que el moviment estudiantil català va descriure clarament com espera que sigui la universitat pública i de qualitat: cal que tothom hi tingui accés, que compagini una vessant crítica amb una

de formativa, que doni resposta a les necessitats de la societat en el seu conjunt, i no només del sector productiu.

Entendre el procés de com ha estat redactat el text, i per qui, és clau per poder analitzar-lo de forma objectiva i profitosa. Tot i que és impossible analitzar aquí la gran quantitat de propostes i plantejaments, alguns molt radicals respecte el model actual, resta dir que haurem de fer un esforç per fer aquest anàlisi i reconèixer els elements beneficiosos que incorpora el document, aquells que s'acosten a les nostres propostes.

Per exemple, la creació de la marca Universitat de Catalunya, que potser soluciona la tradicional competència entre les universitats públiques, que al cap i a la fi formen part del mateix sistema universitari; o la demanda, impossible de postergar, d'un augment del finançament de l'ensenyament superior que sanegi l'actual estat de dèficit de totes les universitats i ens eviti que les universitats catalanes s'ofeguin sota la pressió dels costos de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, o que l'assumeixin els estudiants. Més polèmica, i perillosa, és l'argumentació que l'actual sistema de subvenció pública a la matrícula, l'única via per arribar a un ensenyament realment públic i d'accés universal sense taxes, és «desigual», i que un sistema de beques individualitzades seria més just, argumentació repetida pels presidents dels Consells Socials i altres agents sensibles a les demandes del món empresarial.

És un bon moment per contraposar una proposta legítima al costat del Llibre Blanc. La Declaració de Bolonya va ser arrencada del si de la universitat més antiga d'Europa per acabar tergiversada i manipulada, convertint-se en l'ariet que ha obert les portes del campus a la ingerència neoliberal i, el més pervers, en nom de la pròpia universitat. Cal que demostrem que som capaços d'escriure el nostre Llibre Blanc, que la universitat té veu pròpia.

Una mica més sobre el llibre blanc...

«Al principi el "Llibre blanc de les universitats de Catalunya" es va pensar com un llibre [provinent de la comunitat] del sistema universitari però més tard es va veure que no seria possible. Actualment, es tracta d'un llibre que presenten els rectors i els presidents dels Consells Socials perquè es debati en [en la comunitat de] el sistema universitari».

Comentari d'un rector sobre el Llibre Blanc

Els 68, *alternative*

Quan estem a punt de començar el darrer trimestre de l'any, el primer d'un nou curs acadèmic, del 68 ja n'hem sentit parlar força. Maig ja queda lluny. La distància i les informacions rebudes ens haurien de servir per fixar-nos en tres qüestions no massa presents en les commemoracions més repetides. Les apuntaré a continuació i intentaré il·lustrar-les després. La primera, el que va passar a París aquell maig va suposar un desafiament a l'ordre establert. No va ser només una disbauxa d'estudiants fills de bona família. Segona, aquest desafiament no és

va produir únicament a França, als Estats Units, a Mèxic, a Alemanya, a Itàlia i a Rússia. A través de tot el món es va travessar l'emergència de diferents moviments en construcció. La tercera qüestió és que gairebé són dues dècades després que, en un període més ampli que el dels anys vintanta i inicis dels trenta, en els que es desenvolupen els moviments, car, pensaments i actuacions que porten a societats més lliures i justes.

Comencem per París, per França, per l'esdeveniment que acostumem a associar de manera més directa amb el 1968. Els estudiants actius són l'element dinamitzador dels fets que avui podem conèixer com a "Maig francès", però el treball d'aquests col·lectius havia començat anys abans. Les seves reflexions anaven dirigides a construir una nova universitat per una nova societat. La dimensió de la seva protesta augmenta quan els treballadors s'incorporen a les mobilitzacions. Aconsegueixen paralitzar el país durant uns dies, fins al punt que el president de la república, el General De Gaulle, busca el suport de l'exèrcit per si és necessari una intervenció

per restablir l'ordre. Un conjunt d'idees, de reivindicacions, de somnis, fan dir prou i començar a esbossar alternatives a una part important de la societat francesa. Les manifestacions, les barricades, els enfrontaments, les vagues o les ocupacions dels dies de maig són l'expressió d'aquesta voluntat de transformar la societat, també la mostra de les seves limitacions i els seus excessos.

El 30 de maig una gran manifestació de suport al govern és la senyal de que l'ordre s'ha començat a restablir. Però canvis n'hi haurà. Els treballadors aconseguiran millores laborals, les prestacions socials augmentaran i a la universitat s'incorporen noves idees i noves pràctiques. La societat francesa veu com canvien les relacions humanes i socials. El "Maig francès" no és feminista, ni gai, ni pacifista, ni ecologista, però l'eclosió viscuda és fertilitzant, exerceix un efecte catalitzador.

Als Estats Units 1968 és un any, entre d'altres coses, de grans mobilitzacions contra la guerra del Vietnam. Però la contestació no era una no-

La imaginació al poder

Si tens el cor a l'esquerra

L'acció no ha de ser una reacció, sinó una creació

La novetat és revolucionària

Exàmens = servilisme, promoció social i societat

Siguem realistes, demanem l'impossible

La nostra esquerra

es possibles

rança. A Txecoslovàquia, als Estats
ya... es van produir fets que mos-
ferents contestacions i alternatives
a qüestió que volia apuntar, el 68
s. Aquesta data és un moment clau
que podríem situar entre comença-
s dels vuitanta. Estem en uns anys
en, amb una vitalitat que cal desta-
ons que busquen la construcció de
ces.

at, havia esdevingut rellevant ja a comença-
nts de la dècada. Des del moviment pels
s civils es treballava contra la discrimina-
patida per la població negra; Luther King,
dels seus líders, serà assassinat aquell 68.
s universitats els estudiants demanen una
etat menys repressiva i volen uns centres
catius que no actuïn com a fàbrica produc-
de mà d'obra. Són, també, els anys de
ar noves formes de viure i relacionar-se.

ntrestant, a Txecoslovaquia es vivia una
a de les grans il·lusions de l'època, el so-
isme de "rostre humà". La direcció del par-
comunista txec estava desenvolupant una
sformació per sintonitzar amb una societat
es volia socialista i lliure. El procés genera-
grans expectatives a l'interior i a l'exterior.
veia com la possibilitat d'una alternativa a
regim soviètic que per a molts ja no re-
sentava un model. Tot va acabar amb la
sió soviètica del 20 d'agost.

Catalunya? I a Espanya? Estant a la univer-
t convindria que recordéssim que dos anys

ra no tinguis la cartera a la dreta

**olucionària; la veritat, també
jerarquitzada**

és prehistòrica

**“ El “Maig francès” no és feminista, ni
gai, ni pacifista, ni ecologista, però
l'eclosió viscuda és fertilitzant, exer-
ceix un efecte catalitzador. ”**

abans de 1968 es va crear el Sindicat Democràtic d'Estudiants
de la Universitat de Barcelona. Una organització que en ple
franquisme va demanar una reforma democràtica de la uni-
versitat orientada al progrés social. Veien com un perill la
voluntat d'avançar cap a una institució centrada en el ren-
diment tècnic. Tot i l'esforç realitzat, hi ha amenaces que
sempre tornen.

Queden moltes coses a dir sobre els seixanta-vuit, però em
quedo amb una idea per acabar, Una mena d'ensenyament
que ens pot oferir la història si la pensem preguntant-nos pel
present. Hi ha alternatives, fins i tot quan no les imaginem.
Tot i que assolir-les no sigui senzill, d'altres abans que nosal-
tres han obtingut bons resultats. Cal ser conscients, però, i
això també ho ensenya el 68, que no n'hi ha prou amb tren-
car amb allò establert, amb transgredir les normes, s'haurà
de treballar conjuntament per construir l'objectiu desitjat.

Les dones en el mercat de treball a Catalunya

Denunciar la discriminació i la segregació per raó de sexe

☉ Sempre és un bon moment per recordar la situació, encara de discriminació, que pateixen les dones catalanes en el mercat de treball en relació amb els homes, tal com demostren tots els indicadors que s'analitzen.

La societat s'ha estructurat a partir del binomi indissoluble treball productiu-treball reproductiu, tot i que mai s'explicita i es comptabilitza aquesta segona part, ni s'ha incorporat aquesta realitat a l'organització de treball, que la dona per suposada però no la reconeix. La incorporació de les dones en el mercat laboral assalariat no ha anat acompanyada d'un repartiment de les tasques domèstiques dins de la família, ni de la creació d'alternatives socials per a la cura de les persones dependents, que continua sent una responsabilitat gairebé en exclusiva de les dones. Aquesta és una de les causes centrals que configura la segregació laboral.

La incorporació de les dones al mercat laboral de Catalunya ha anat creixent en els darrers anys, però no s'ha fet en condicions d'igualtat, sinó que s'ha generat un mercat laboral clarament segregat en raó de sexe. Les situacions de desigualtat es reflecteixen en tots els àmbits de la vida laboral: salaris, categories, sectors d'ocupació, manca de promoció... I l'evolució actual del nostre mercat no ofereix gaires perspectives d'un canvi sensible, de manera que cal introduir mesures d'actuació per tal de reduir les discriminacions de gènere.

La segregació laboral es concreta en la concentració de les dones en uns determinats sectors, tot el contrari que els homes que tenen una distribució més homogènia, amb una presència en tots els sectors de l'ocupació i amb uns nivells de forta monopolització d'aquesta ocupació en determinats sectors.

Activitat. En els darrers anys la taxa d'activitat femenina ha anat augmentant lentament, tot i així el diferencial respecte l'activitat masculina està al voltant de 20 punts.

Atur. Sent l'ocupació femenina més baixa que la masculina, en nombres absoluts hi ha més dones aturades que homes, això vol dir que la taxa d'atur femení és sensiblement superior al masculí.

Ocupació / Formació. El nivell de formació de les dones té una relació directa amb la seva ocupació: com més formació tenen, major és el nombre d'ocupades.

Actualment, segons fonts universitàries, les dones assoleixen un major nivell de formació que els homes. Les dones sense estudis o amb estudis primaris tan sols representen un 14,39% de les dones ocupades l'any 2007.

Això no vol dir que les dones ocupin els llocs de treball més qualificats, sinó a l'inrevés, que hi ha més exigències de formació per contractar una dona i, al mateix temps, hi ha una forta segregació del col·lectiu femení. En canvi, els homes s'ocupen d'una forma més homogènia, independentment del nivell de formació, sobretot els que tenen una educació secundària de 1a etapa, en concret els que estudien cicles formatius.

Segregació ocupacional. La segregació ocupacional concentra les dones en uns determinats sectors econòmics, especialment en el sector serveis, i en unes

gura una situació amb greus conseqüències laborals i una dificultat de desenvolupament de la carrera professional per a les dones.

Discriminació retributiva. La discriminació retributiva per raó de sexe es troba vinculada intrínsecament al valor desigual que s'adjudica a les feines realitzades per homes i per dones, al fenomen de la segregació ocupacional, i a les dificultats que troben les dones per a promocionar.

Les dones joves. La temporalitat en l'ocupació segueix essent un dels problemes fonamentals per als i les joves del nostre país. Les diferències existents en temporalitat en contractació per dones i homes joves són del 3,9%. Podem afirmar que la temporalitat i la precarietat en l'ocupació constitueixen una característica transversal al mercat de treball al nostre país.

La precarietat constitueix una característica de l'ocupació directament relacionada amb l'edat. Així, les treballadores i treballadors menors de 30 anys constitueixen el grup que en major mesura pateix l'augment de la precarietat laboral. Si bé és cert que les persones joves pateixen amb cruïda la precarietat laboral, són les dones, dins d'aquest col·lectiu, les que pateixen les pitjors condicions, ja que s'insereixen en llocs de treball ja de per si devaluats en el mercat laboral, com ara els de dependents o teleoperadores.

Conclusions. Hem retratat la situació de discriminació que pateixen les dones en el mercat laboral agafant alguns dels aspectes que ens podien servir per fer-la evident. N'haguéssim pogut agafar d'altres.

Davant aquesta realitat les dones i els homes de CCOO treballem per pal·liar mitjançant la negociació col·lectiva les diferents discriminacions que pateixen les dones en l'àmbit laboral, per aconseguir una nova organització del temps de treball que permeti l'harmonització de la vida personal i familiar amb la laboral i per la creació d'una xarxa d'infraestructures públiques d'atenció social que, acompanyada de la corresponsabilitat dels homes en les tasques de cura, facilitin la presència i la permanència de les dones en el mercat laboral en igualtat de condicions, oportunitats, tracte,...

Rosa Bofill

Secretaria de la Dona - CC.OO. de Catalunya

“**La incorporació de les dones al mercat laboral de Catalunya ha anat creixent en els darrers anys, però no s'ha fet en condicions d'igualtat, sinó que s'ha generat un mercat laboral clarament segregat en raó de sexe.**”

categories laborals i oficis determinats. És el que s'anomena la doble segregació: horitzontal i vertical. Es mantenen branques d'activitat per a l'un i l'altre sexe, sectors hegemònicament masculins o femenins, i qualificacions específicament femenines o típicament masculines, que s'acompanyen, a més, de diferents valoracions socials i econòmiques d'unes i altres feines. Aquesta concentració confi-

Debian Women:

La qüestió de gènere en el programari lliure

El maig de 2004 va néixer el projecte Debian Women. El nom és bastant explícit, però no tant com podria semblar. Reaccions? Moltíssimes. N'hi ha prou amb analitzar els títols dels articles publicats al respecte en els mesos posteriors: des del neutral "Nace "Debian Women" de Barrapunto al més contundent "Debian Women: Geeks feministes en acció" de Newsforge.

Debian es defineix a si mateix com "el sistema operatiu universal". El cert és que des del punt de vista tècnic va camí de ser-ho, si no ho és ja: existeixen versions per a molts tipus de màquines i sovint es considera el sistema operatiu amb nucli Linux més usat tant en servidors com en escriptori si es tenen en compte les anomenades Custom Debian Distributions.

No obstant això cal considerar també el punt de vista social. Què seria de Debian sense ell? Sense anar més lluny, el document que vertebrava la comunitat de Debian és el seu Contracte Social. Des de Debian Women ens indiquen que Debian encara no és universal del tot: falta l'aportació de la meitat de la població. Per això Amaya Rodrigo, membre de Debian Women, defineix amb humor el projecte com "l'últim pas cap a la Dominació Total del Món", tot recordant una broma tradicional de l'entorn de Debian.

Les xifres posen sobre la taula que només un 1% de l'equip de desenvolupament de Debian són dones. Aquesta situació

és extensible a l'àmbit del programari lliure en general. I probablement al del programari en general. Per això va sorgir Debian Women: per discutir els perquè, per buscar solucions, per animar a més dones a què aportin el seu granet de sorra, per demostrar a les novingudes que no estan soles i acollir-les.

I per a més: per investigar casos de sexisme dins de Debian (sexist language in debian instructions/documentation), per denunciar-lo mitjançant el sistema habitual d'informe d'errors si cal (Bug#263084: Please change sexist language in debian (English) webpages), per oferir conferències en Universitats i en escoles, i per suposat, per millorar Debian.

Un dels aspectes en què més insisteixen les i els participants de Debian Women és en el de la visibilitat. Consideren necessari no només que les dones estiguin presents en Debian com en qualsevol altre àmbit, sinó que a més es noti. Perquè si no es nota es produeixen els mateixos efectes que si no estan presents: una dona que vulgui contribuir se sentirà fora del seu àmbit. A Debian Women es treballa dia a dia per destruir l'estereotip que defineix la tecnologia com alguna cosa essencialment masculina. En definitiva, és el trasllat al món de la informàtica del treball contra els essencialismes que ja s'ha donat en l'àmbit dels estudis de gènere en altres disciplines.

Des del moment en què diferents portals van recollir la notícia del naixement De-

bian Woman ha registrat algunes dures crítiques:

Una de les habituals és difícilment sostenible: Se l'acusava de dividir Debian. Debian Women és un subprojecte oficial de Debian, així que no sembla probable que es fomentin divisions.

Una altra de les crítiques planteja que Debian Women no té sentit. Creuen els crítics que en el moment d'asseure's davant de l'ordinador tothom és igual i ningú està oprimint.

L'última crítica habitual és que s'incorre en discriminació perquè s'entén que és cal atendre necessitats especials.

Malgrat els intents que els intents dels integrants de Debian Women de defensar-se d'aquestes crítiques no sempre han resultat fructuosos, probablement el fet mateix de generar el debat sigui, en definitiva, una virtut d'aquest projecte.

Una mica més d'informació...

• **Presentació d'Amaya Rodrigo sobre Debian Women:** http://ftp.acc.umu.se/pub/debian-meetings/2006/jornades-bulma-mallorca/Amaya_Rodrigo_-_Debian_Women.pdf

• **Nace "Debian Women", article a Barrapunto:** <http://barrapunto.com/articulos/04/08/08/1751214.shtml?threshold=-1>

• **Web oficial de Debian Women:** <http://www.debian.org/>

Álvaro Martínez
Humanitats - UPF

la crítica: Promet-me (i que no ens embauquin!)

Promet-me (Zavet, 2007), la darrera pel·lícula d'Emir Kusturica estrenada a Espanya (mentre esperem ansiosos la projecció de Maradona), ha desencadenat una reacció ferotge de la crítica de cinema defenestrant el guardonat director. És justificable aquesta reacció?

Promet-me efectivament no està al nivell d'obres anteriors, però està infinitament per sobre d'altres pel·lícules ben acollides per la crítica cinematogràfica en els darrers anys, per no parlar del cinema-escombraria de segell ianqui o espanyol que embruta les pantalles dels multisaes de l'estat. Sembla doncs que s'acusi a Kusturica, no tant per la baixa qualitat del seu darrer llargmetratge, sinó per l'alta qualitat d'obres anteriors, curiós criteri té la crítica per atorgar mèrits i culpes.

Promet-me no destaca pel seu guió, com totes les pel·lícules europees que superen els 100 minuts es fa excessivament llarga (amb les excepcions dels llargmetratges d'Angelopoulos), i la banda sonora a càrrec de Stribor Kusturica (fill d'Emir) és, el què els castellans anomenen, resultona. Però no ens podem deixar emportar pels seus de-

fectes i convé mesurar també les virtuts. Per un costat, la fotografia de la pel·lícula és sublim (com ja s'intuïa a la també rebutjada La vida és un miracle). En particular, l'escena de la bassa d'aigua omplint-se de pomes fresques constitueix una de les millors composicions cromàtiques del cinema europeu. I per l'altre, cal destacar l'aproximació que fa Kusturica sobre la família i les contradiccions d'aquesta amb el capitalisme. Tsane, el protagonista (adolescent orfe, possiblement, arrel de la guerra dels balcans) que viu amb el seu avi al camp, li tanquen l'escola per manca d'alumnes i marxa a la ciutat. La mare de la noia de qui s'enamora el protagonista que es prostitueix per tal de pagar l'escola de la seva filla. Els germans Topuz i Runjo, encarregats d'un negoci de sabates, però més ocupats en activitats lligades a la mafia, no dubten ni un instant alhora d'ajudar al seu familiar remot (net del germà del seu avi).

Kusturica dibuixa, una vegada més, les misèries d'un capitalisme que tan sols es vesteix de democràcia quan toca envair països. L'avi plora quan sona l'himne soviètic, la casa de l' enamorada de Tsane està presidida pel Mariscal Tito, la policia és el més allunyat a una garantia de justícia, el

superintendent de la ciutat (encarnació del nou poder) tanca l'escola mentre presumeix de tot tipus de luxes, els nens més occidentalitzats d'un institut són els més violents, etc. No tindran res a veure aquestes idees amb la reacció de la crítica?

S'acusa a Kusturica d'imitar-se a ell mateix, quan és precisament la crítica qui s'entesta en valorar els darrers films en funció dels anteriors. S'acusa a Kusturica de pamfletarisme polític, com si el diari en què escriuen els crítics fos simplement objectiu. S'acusa a Kusturica, perquè ha estat capaç de superar les imposades fronteres actuals, i erigir-se com a representant de la cultura musical i cinematogràfica de tot Iugoslàvia. S'acusa a Kusturica, en definitiva, de cantar-li a la vitalitat de la vida i les persones mentre crida la misèria dels canvis polítics ocorreguts a l'antiga Iugoslàvia. La pel·lícula no és res de l'altre món, però prometo que només per aquestes acusacions ja paga la pena.

Antoni Moragas
Matemàtiques - UPC

La situació de la Universitat Pública a Colòmbia

☉ **Les mesures que en matèria d'educació ha vingut desenvolupament el govern colombià als últims anys no han aconseguit altra cosa que el debilitament de la universitat pública colombiana.**

El debilitament de la universitat pública colombiana es reflecteix a la reducció del finançament estatal a l'educació pública, la decreixent qualitat dels programes curriculars, l'absència de recursos per a la investigació, la limitada participació de la comunitat estudiantil a espais de discussió, la reducció de la planta docent i la disminució de garanties laborals a professors i

treballadors, el retall de l'accés als serveis de benestar estudiantil com residències universitàries, subsidis d'alimentació i ajudes econòmiques, entre d'altres.

Aquests són els resultats de l'aplicació de les mesures neoliberals que des dels 90's han estat aplicades sistemàticament per el govern colombià de torn i que han estat imposades per els Estats Units a través d'organismes d'organismes com el Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Mundial (BM) i el Banco Interamericano de Desarrollo (BID), a la lògica d'"estalviar" recursos per a garantir el pagament del deute extern, acondicionar

el sistema educatiu colombià a las "necessitats del mercat" i frenar el desenvolupament intel·lectual, científic, tecnològic i productiu colombià per a perpetuar la relació de dependència i subordinació entre Colòmbia i EE.UU.

Les conseqüències de les equivocades mesures educatives que aplica el govern d'Álvaro Uribe Vélez, perjudiquen no només a la societat en el seu conjunt, pel debilitament de tot el sistema educatiu que hauria de portar progrés i desenvolupament al país, sinó que també li donen un caràcter antidemocràtic a l'accés dels joves a l'educació a Colòmbia, ja que les

la vinyeta

butxaques de la majoria de les famílies no poden pagar l'educació dels seus fills a causa de l'augment dels preus de les matrícules fruit de la reducció del finançament públic en educació, com tampoc poden garantir el mínim manteniment alimentari, de transport i d'útils escolars propis de les polítiques de benestar estudiantil universitari i que també han estat colpejades per les reformes d'aquest govern.

Enfront d'aquest panorama, les expressions i manifestacions estudiantils han estat una constant i s'han intensificat a les universitats públiques amb la participació de professors, treballadors i amb el

recolzament de la societat que defensa i reclama una educació nacional, científica i democràtica. No obstant, la mà antidemocràtica del govern d'Uribe també se sent a l'interior de la vida universitària. Els drets d'expressió dels estudiants que lideren els processos de protesta són amenaçats i colpejats pels grups militars amb el silenci còmplice del govern colombià i, aquest últim, per la seva part, s'avança i fa detencions il·legals, seguiments i investigacions a estudiants i professors universitaris assenyalant-los i acusant-los de formar part de grups armats il·legals i, d'aquesta manera, tractant de desvirtuar i generar un rebuig cap als moviments estudiantils per part de la societat.

Professors i estudiants de la Universidad Nacional, Universidad del Valle, Universidad del Cauca, Universidad de Caldas, Universidad del Atlántico, Universidad Industrial de Santander y Universidad de Córdoba, han estat hostigats pels atacs dels grups paramilitars i forces de seguretat de l'estat, però malgrat això continuen fermament la constant lluita per la defensa de la Universitat pública colombiana: estudiant, analitzant i debatint, però també informant, expressant-se i construint dia rere dia una nació sobirana, democràtica i justa.

Juan Felipe Arcila

ACEU (Asociación Colombiana de Estudiantes Universitarios)

El gran banquet dels transgènics... A taula no es parla

Quan les veus crítiques son silenciades fa pudor a mala maror. I en tota la teranyina que envolta els transgènics en fa molta de pudor. Tapeu-vos el nas...

Els OMG (Organismes Modificats Genèticament) són organismes que han estat modificats amb diferents tècniques que permeten separar, modificar i transferir parts de l'ADN d'un ésser viu a un altre. Actualment existeixen dues empreses principals productores d'AMG (Aliments Modificats Genèticament) i Monstanto i Pioneer.

El 1998 Arpad Pustzai, un investigador del Rowet Institute (Aberdeen, Escòcia), va avançar als mitjans de comunicació els resultats d'uns estudis amb rates, basats en una dieta durant 10 dies, que contenia patates modificades genèticament (lectina *Galanthus nivalis* agglutinin [GNA]). Després de la seva aparició a la televisió, on va dir explícitament que ell no menjaria OMG i que li semblava molt injust que la població fos utilitzada com a cobaies, el camí de Pustzai en el món científic es va veure tallat per una sèrie de cartes a l'editor a prestigioses revistes científiques i va ser apartat temporalment de les seves investigacions. Aquest investigador juntament amb Ewen, van demostrar que aquestes rates presentaven diversos efectes greus en diferents parts del tracte gastrointestinal, com l'augment de la mucosa gàstrica entre d'altres.

En l'actual els lligams amb les multinacionals pro-transgènics són més que evidents.

“També poden utilitzar-se [les TRUGs] per introduir en les llavors trets específics que només poden ser activats amb l'aplicació de químics patentats per les mateixes companyies. I els transgènics són el superman de la fam mundial?”

La nova ministra de "Ciència e Innovación" ha sigut gratament rebuda per el sector, ja que es tracta de l'ex-presidenta de l'Associació Espanyola de Bioempreses (Asebio), que és l'associació espanyola que més defensa els aliments transgènics i fàrmacs biotecnològics, a més de ser la

propietària de l'empresa Genetrix, una companyia privada del sector de la biotecnologia.

A causa de la pressió que realitzen les multinacionals que obtenen beneficis gràcies a les llavors transgèniques, existeixen pocs estudis independents que confirmen una innocuïtat dels OMG per a la salut. Un clar exemple és el de Monsanto. Monsanto és una empresa multinacional d'agricultura i biotecnologia, líder mundial de l'herbicida glifosfat Roundap i líder en la producció de llavors transgèniques, amb uns ingressos multimilionaris. Aquesta empresa esmenta a la seva pàgina web que 150.000 estudis comparats indiquen que els seus productes són més competitius...

Però Monsanto no explica la pressió constant que exerceix per a que als EUA no s'etiquetin els productes que contenen OMG, no surtin a la llum els resultats d'estudis independents, les experiències d'agricultors o l'intent de compra de veus científiques.

Malgrat això, aquí no s'acaba tot: les multinacionals del sector estan començant a generalitzar l'ús de les anomenades llavors Terminators, llavors estèrils obligant als agricultors a fer una compra de llavors cada any. Aquesta varietat tecnològica coneguda com TRUGs (Tecnologia de Restricció de l'Ús Genètic) també pot utilitzar-se per introduir en les llavors trets específics que només poden ser activats amb l'aplicació de químics patentats per les mateixes companyies. I els transgènics són el superman de la fam mundial? Els cultius transgènics són molt minorita-

ris a Europa però tot i així, Catalunya s'ha entestat en situar-se al capdavant de les regions amb més hectàrees d'aquest tipus de conreus.

Al món només existeixen 22 països transgènics, l'any 2006 foren 100 milions les

hectàrees (Ha) les conreades, d'aquestes la meitat es situaven als USA, (54 milions) i un 25% a Argentina i Brasil (18 milions i 11,5 milions respectivament). Europa té actualment 110.000 Ha.

**SOM
LO QUE
SEMBREM**

La situació catalana i Espanyola es anò-mala al continent europeu. L'Estat Espanyol té en els seus camps el 70% dels transgènics europeus (Tres de cada quatre Ha) mentre que Catalunya te "l'honor" de ser Catalunya la segona regió europea amb més Ha de cultius genèticament modificats (GM) (20.000 Ha), el 26% de les Ha espanyoles.

Però dintre d'aquest huracà s'escapen nombrosos col·lectius i plataformes de tot Europa. En l'àmbit català sorgí la Plataforma Somloquesembrem (nascuda de l'Assemblea de Pagesos de Catalunya), per donar suport a una Iniciativa Legislativa Popular que aturi els cultius i aliments transgènics, per a que es realitzin investigacions públiques sobre els efectes dels OMG i declari Catalunya zona lliure de transgènics, entre d'altres propostes. La Iniciativa de Legislació Popular és una eina que té la població per a portar una proposta de Llei al Parlament amb una quantitat mínima de 50.000 en un període de 120 dies. Somloquesembrem va entregar el 20 d'Agost 105.896 signatures.

Somloquesembrem seguirà pendent del procés de debat al parlament de la llei proposada i mantindrà actives les seves accions de pressió, formació i conscienciació de la societat envers els transgènics. Des del GEA (Grup Sectorial d'Ecologia de l'AEP) realitzarem un seguiment de la campanya i realitzarem diverses accions pròpies per a donar suport a la campanya.

Xile: trenta-cinc anys sense Allende

Crònica d'un cop anunciat

Abelardo Moya

Entrevista per
Albert Claret

☉ L'Abelardo Moya Toro, nascut a Santiago de Chile l'any 1945, és un home senzill, de paraula directa i tranquil·la. Rera la seva serenor s'amaga, però, una llarga història de resistència, i de lluita per la llibertat i la dignitat del seu poble. Nascut en una família humil, n'heretà conviccions fermes que el van conduir des de la militància comunista fins a l'exili del seu país, passant per tenir un paper destacat en la lluita armada contra

la dictadura feixista de Pinochet, com a dirigent del Frente Patriótico Manuel Rodríguez (FPMR). El règim militar el condemnaria a set anys de presó i a diverses sessions de tortura, algunes de les quals li han deixat seqüeles físiques. Per tot això, percep una ridícula pensió en concepte de reparació per ser un "exonerat poític", de part d'un govern xilè encara massa covard per a afrontar el seu passat.

Va formar-se políticament a les Juventudes Comunistas de Chile, "la Jota", a través de les quals l'any 1963 va conèixer la seva companya, l'Orlinda Escamilla. Havent treballat a la impremta d'El Siglo, la seva dedicació a la seguretat interna del Partit i la formació en estratègia militar que va rebre a la Unió Soviètica el convertiren en un home clau per a l'organització de l'acció clandestina, després del crimi-

nal cop d'Estat de l'11 de setembre de 1973.

Afeccionat de jove a la boxa i adés al culturisme, actualment viu a Caldes de Montbui prop del seu fill gran, després de més d'una dècada d'exili a Suècia, on s'hagué de refugiar el 1993 per a retrobant-s'hi amb la família, que havia fugit abans del país. Declara que "repetiria mil vegades" tot el que va fer; si de cas només corregiria alguns errors que va haver de pagar molt cars. Es declara enemic de la diplomàcia hipòcrita i el servilisme imperialista, i segueix amb il·lusió el procés d'integració llatinoamericana, l'esperançadora ventada liderada per la Veneçuela bolivariana que ha escampat aires de canvi per tot un continent i que fa justícia a la història d'homes i dones com l'Abelardo, disposats a donar la vida per un futur millor.

El Queixal. Què va significar el govern de la Unidad Popular liderat per Salvador Allende? Què en recorda, d'aquells dies?

Abelardo Moya. En aquella època jo militava a les Juventudes Allendistas dins del PC, participant en la campanya electoral de 1970. La victòria d'Allende significava el somni d'una gran majoria de compatriotes. Molts vàrem plorar d'alegria, sabent que aquell nou govern canviaria la vida dels xilens. Les 40 mesures anunciades pel president anaven destinades a augmentar el treball i a garantir serveis públics, a enfortir la llibertat d'expressió; en definitiva, a millorar les condicions d'existència del poble. Però els Estats Units ja des del principi van ficar-hi el nas, finançant la dreta i promovent sabotatges i vagues a tot el país. Allende era la tercera vegada que es presentava com a candidat de l'esquerra a la presidència, i des de la primera la CIA el va seguir de prop, coneixent el potencial perill per als seus interessos que representava.

Enmig de totes aquestes campanyes antigovernamentals, el poble es va confondre i es va aprofitar del govern, donant lloc a un petit llibertinatge a les fàbriques i als llocs de treball. Els empresaris emboscats, a més, amagaven els aliments i els productes de primera necessitat, provocant una crisi de subsistència. Volien ofegar les possibilitats d'Allende, sabotejant les infraestructures de transport i l'avituellament a les botigues i els barris, arribant a llençar els aliments al riu per a no posar-los a la venda. Alguns formàrem grups, els JAP, per a identificar aquests empresaris que preferien amagar el menjar a la gent abans que permetre que hi hagués un autèntic canvi polític, i obligar-los a reobrir els negocis i a repartir els productes.

Q. Quines van ser les actuacions principals d'aquell govern?

A.M. La més important va ser la nacionalit-

zació del coure i les mines, i de les grans empreses dels sectors estratègics, com l'electricitat. També va aprofundir la reforma agrària que s'havia iniciat durant la presidència de Frey, a més d'aplicar polítiques socials per a millorar les condicions de vida de les classes populars, com la famosa campanya de mig litre de llet subvencionada pel govern al dia per a tots els nens i nenes.

Les reformes i transformacions no van anar més enllà perquè la dreta va provar d'impedir-ho en tot moment, primer amb estratègies de desprestigi i desgast a partir del sabotatge, i finalment amb el cop militar finançat i organitzat per la CIA. Els sectors de dreta acusaven

“ *En aquell moment, espontàniament, la majoria vam començar a plorar i a cantar La Internacional: per fi podríem lluitar d'igual a igual contra la dictadura* ”

el govern d'Allende d'haver repartit armes de contraban cubà entre els obrers i camperols. Així, van pressionar per a aprovar una Llei de Control d'Armes que permetia a les forces de l'Estat entrar a qualsevol casa o empresa, per a fer registres de possessió d'armament. Un més després de l'aprovació i la constatació que el poble no estava en disposició de respondre amb armes, van fer el cop.

Q. Què significa Salvador Allende com a figura històrica?

A.M. És, primer de tot, un personatge que passà a la Història amb dignitat. El poble avui encara el recorda, no essent així per part dels seus partidaris, el Partit Socialista. Allende fou una figura política de primer ordre, un home que volia la revolució en democràcia per a què el poble tingués educació, salut, habitatge digne...

Sabia el que volia el poble i el que es feia. Per això no va negociar i va lluitar fins el final. No crec que se suïciés com va dir la propaganda; un revolucionari dona la seva vida si cal, i el Chicho [Allende] estava armat amb una AK, que a més després va aparèixer en un altre lloc... Per no mencionar que mai no van mostrar el cadàver.

Q. Després del cop d'Estat feixista, quines estratègies hi havia sobre la taula?

A.M. Va haver-hi un primer moment de reorganització política. El cop va desmembrar completament l'espectre anterior de l'esquerra, i calia saber qui quedava, què teníem. Des del primer moment hi van haver converses entre el PC, el PS, el MIR, alguns demòcrates-cristians contraris a Pinochet... La primera fase a nivell d'acció va ser la propaganda: calia explicar què era el cop i què seria. En un segon moment, van encarregar-me el recrutament de gent del PC, especialment aquells que tinguessin coneixements de política militar. Entre 1973 i 1980 aquestes foren les dues principals vies d'actuació. Calia transportar octavetes, que s'imprimien en mimeògrafs en cases clandestines, i repartir-les sense caure en mans de la policia. El perill d'afusellament era real.

En aquest sentit, els veïns van jugar un paper important en contra dels lluitadors. Alguns, simpatitzants de la dreta

reaccionària i criminal, d'altres moguts per la falsa propaganda del règim, sovint presentaven denúncies que comportaven l'encarcerament, la desaparició, o la mort d'algun company o companya. No es podia parlar als busos ni als llocs públics, perquè no sabies mai qui t'estava escoltant. A mi un cop van venir-me a buscar, però estava molt malalt i només van advertir-me. D'altres no tingueren tanta sort. Aquesta situació generava molta desconfiança i temor, que encara perduren avui entre el poble de Xile. El caràcter xilè, tan encès i passional, llavors va refredar-se.

Q. Què el va empènyer a unir-se a la lluita armada?

A.M. El Partit Comunista va decidir crear un front polític-militar. En haver estudiat formació d'oficial a la URSS, se'm va requerir per a ser un dels fundadors del primer comando del Frente (FPMR), l'any 1983. Van encarregar-me el recrutament de persones a través dels comitès regionals, només de gent amb preparació militar per a poder formar les unitats de combat. Van enviar-me com a responsable de política militar a un regional del sud de Santiago, des d'on m'encarregava de la instrucció i organitzava sabotatges de tot tipus a les línies del tren, assalts a oficines bancàries per a recaptar fons, assalts a armeries, crema del diari Mercurio... Sovint, emperò, havíem de fugir de les ràfegues de la CNI [policia política del règim].

En aquell moment trobaves la motivació en la voluntat de posar fi a la dictadura, de posar fi als assassinats. La lluita armada almenys et donava l'oportunitat d'enfrontar-te d'igual a igual, encara que no tinguéssim ni els recursos ni la logística necessària. Ensenyàvem als companys a manegar explosius casolans, a col·locar les càrregues... els trèiem la por amb l'exemple, estant sempre al seu costat. Jo no havia d'acompanyar-los pas quan anaven a fer una operació, però sovint hi anava si era la primera, per a què agafessin seguretat en si mateixos.

Q. Què fou i què va passar a El Carrizal?

A.M. L'any 1986 es va decidir organitzar una internació d'armament, després d'una gran discussió a la direcció central del PC. Això significava una feina enorme: exploració de costes, trobar amagatalls entre les mines abandonades del nord de Xile i a Santiago, crear empreses tapadora... Jo vaig ocupar-me de reunir a simpatitzants, sovint inexperts, als que advertia directament: anaven a col·laborar en una operació secreta en què, si sortia malament, el 99% perdria la vida. Molts no hi van estar disposats, però finalment van reunir unes 150 o 200 persones. Un cop les tinguérem, calia construir la leyenda [coartada]: comprarem parcel·les, la gent s'hi va traslladar a viure en el paper d'empresaris que compraven als pescadors...

Quan va arribar el dia, un vaixell que havia comprat per mediació cubana

les armes que els nord-americans havien abandonat al Vietnam, va aproximar-se a la costa i els que érem allí vam iniciar una filera per a descarregar l'armament. En aquell moment, espontàniament, la majoria vam començar a plorar i a cantar La Internacional: per fi podríem lluitar d'igual a igual contra la dictadura.

Vam trigar un any a organitzar-ho tot, i les mesures de seguretat eren tan estrictes que no vam aixecar sospites. Als encarregats de construir els amagatalls per a les armes, jo els conduïa amb els ulls embenats per a què els construïssin sense conèixer la ubicació exacta del lloc. Tanmateix, tot i que hi havia ordres que prohibien estrictament les fotografies, algú en va fer. Desconec com van arribar després a mans del CNI, però alguns dels que hi apareixien acabarien caient més tard en mans de la policia, entre ells el meu fill, el qual vaig trobar-me en el desembarcament. Jo no sabia que l'havien enviat allà, i en veure'l el cor se'm va inflar d'orgull, però no vam poder-nos saludar.

Q. Què va passar després?

A.M. Va haver-hi un primer moment de reorganització política. El cop va desmembrar completament l'espectre anterior de l'esquerra, i calia saber qui quedava, què teníem. Des del primer moment hi van haver converses entre el PC, el PS, el MIR, alguns demòcrates-cristians contraris a Pinochet... La primera fase a nivell d'acció va ser la propaganda: calia explicar què era el cop i què seria. En un segon moment, van encarregar-me el recrutament de gent del PC, especialment aquells que tinguessin coneixements de política militar. Entre 1973 i 1980 aquestes foren les dues principals vies d'actuació. Calia transportar octavetes, que s'imprimien en mimeògrafs en cases clandestines, i repartir-les sense caure en mans de la policia. El perill d'afusellament era real.

En aquest sentit, els veïns van jugar un paper important en contra dels lluitadors. Alguns, simpatitzants de la dreta reaccionària i criminal, d'altres moguts per la falsa propaganda del règim, sovint presentaven denúncies que comportaven l'encarcerament, la desaparició, o la mort d'algun company o companya. No es podia parlar als busos ni als llocs públics, perquè no sabies mai qui t'estava escoltant. A mi un cop van venir-me a buscar, però estava molt malalt i només van advertir-me. D'altres no tingueren tanta sort. Aquesta situació generava molta desconfiança i temor, que encara perduren avui entre el poble de Xile. El caràcter xilè, tan encès i passional, llavors va refredar-se.

Q. Com van ser els darrers anys de la dictadura i el pas a la democràcia?

A. M. A partir de 1990 i 1991, amb la fi del règim i la celebració del plebiscit que donaria pas a les primeres eleccions, s'incrementà la lluita en tots els camps.

L'any 1988 el Frente s'havia dividit en dues direccions, la dels Comandants i la del PC, i les actuacions continuaven. El meu fill va aconseguir fugar-se de la presó en una operació molt arriscada, i va sortir del país. Jo vaig ser traslladat de presó en presó en tres ocasions.

Els meus advocats pressionaven per a que se'ns concedís la llibertat sota fiança, ja que havia complert sis anys d'una condemna de dotze. Paral·lelament, amb el nou govern s'estava negociant l'indult presidencial, que s'acabaria atorgant, però no a tothom. Finalment, l'any 1993 sortia de la presó i m'aniria a reunir amb la família, que ja s'havia traslladat abans a Suècia.

Q. Què va aconseguir-se amb la lluita clandestina i l'acció armada?

A. M. Penso que el descobriment de Carrizal va ser decisiu per al retorn de la democràcia. Els Estats Units després d'allò van repensar-s'ho molt, i van arribar a la conclusió que no pagava la pena jugar-se l'aparició d'una nova Cuba a Xile. Va servir d'avís, tot i que també va demostrar que el poble no estava preparat per a la lluita armada.

Q. Com considera que s'ha saldat el deute amb la memòria, a Xile? S'han reparat les ferides provocades per la dictadura?

A. M. A Xile, com a Espanya, no s'han fet els esforços necessaris per a recuperar la Memòria Històrica. Encara hi ha una ferida oberta, que trigarà a tancar-se. Allí els qui lluiten i es preocupen de reparar el passat són els familiars de detinguts i desapareguts. La majoria de la gent continua adormida, no participa. És la joventut qui, cada cop més, comença a participar, i a voler-se informar del que va passar. Però la majoria de la gent continua allí, només preocupats pel seu propi interès i per poder treballar.

Q. Què han d'aprendre els pobles de l'experiència xilena? Què cal fer, ara?

A. M. És molt difícil que el poble, a curt termini, sàpiga què pretén l'esquerra, què ens ensenya el marxisme. Vivim una etapa de ressorgiment de les esquerres a l'Amèrica Llatina, i això és un factor positiu. Ara no hi ha dictadures militars, però aquelles democràcies són incertes. L'imperialisme és arreu del continent. Persegueix els governs revolucionaris -Veneçuela, Bolívia-, als quals encara els manca concreció, que els seus pobles es conscienciïn del tot, i això serà un procés llarg. Però es comença per Amèrica, i és un pas gran el que s'està fent.

Cal que es consolidi, unir l'esquerra als països llatinoamericans. Això és l'única cosa capaç d'evitar els cops d'Estat, en un moment en què la pròpia l'economia interna de l'imperialisme està agonitzant.

Benvolgut estudiant:
a la Generalitat hem pensat
que la carrera et surt massa
barata...

PROU AUGMENT DE LES TAXES!

OFERTA
TAXES D'UNIVERSITAT
~~+4'2%~~
(IPC)
+5'2%
Paga molt més pel mateix que abans!

Per un ensenyament
públic i de qualitat

AEP

ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS
PROGRESSISTES

www.aep.cat

Estudiantes en Movimiento

Eraldatu · AEP-Associació d'Estudiants Progressistes · Foro Estudiantil Independiente
Alternativa Universitaria · Colectivo Estudiantil Alternativo · Estudiantes de Izquierdas
Asociación de Jóvenes Extremeños · Estudiantes Progresistas · Bloc d'Estudiants Agermanats
A Contracorrent-Joves d'Esquerra Unida de València · Universitarios Progresistas
Asociación de Estudiantes de Izquierdas por Otra Universidad · Participación Universitaria Almeriense
Otra Universidad es posible · Asamblea de Estudiantes de Gran Canaria

www.estudiantesenmovimiento.org